

V. ÉVFOLYAM.
Megjelenik
minden vasárnap
ára 3 óra 1 frt 50 kr.

Az előfizetési pénz a
KIADÓ-HIVATALBA
városháztér 6. sz.
alá küldendő.

Pest, dec. 3.
1871.
49. szám.

~~Öt előfizető után~~
öt előfizető után
tisztelet-példány jár.
Egyes példány ára helyben: 10 kr.

Szerkesztői iroda:
YÁROSHÁZTÉR 6. SZ,
ide küldendő mindenféle ké-
irat, mely „Ludas Matyi”-nak
van szánya.

Telegrammok.

I.

Pestről Kecskemétre.

A pestkerületi sajtóbiróság terméből, délután
3/4 1-re, november 30-án.

Szücs sittz?
Matyi.

II.

Kecskemétről Pestre Ludas Matyinak.

Feladatott Kecskeméten november 30-án d. u. 4 óraker.
A Ludas Matyi 49-ik számából 500 példányt után-
vétel mellett kérünk.

Dékány Pista m. k.
Bódor Sándor m. k

Argumentum ad hominem.

Ernyey védő ügyvéd ur, Lesi Szücs Imre Kec-
kemét városának főkapitánya becsületessége mellett azt
is felhozta az esküdtszéki tárgyaláson: hogy daczára
annak, hogy Lesi Szücs szegény ember, sem miye

sincs az életben, még is Kecskemét városát
mint mérnök másfél esztendeig ingyen
szolgáltatta.”

Igaz hogy ezen argumentációval a főkapitány urról
valóban kiállította a szegénység bizonyítványt,
hanem nem bolond a vármegye, akarom mondani az es-
küdtszék, hogy Lesi Szücs Imrének azt a vadat elhiggye,
hogy sz. k. Kecskemét városa is úgy fogadná mérnökeit,
mint Józsa Gyuri fogadta a csöszöket és ispánokat . . .
minden fixum nélkül . . . szabad lopásra.

Szegény Szücs Imre te rád ugyan rád terítette saját
védőd a vizes lepedőt.

Midőn gr. R. Laczi megszökött, a Borsszem Jankó
fél esztendeig minden számában szemébe vágta az ellenzék-
nek, hogy a bankóhamisító soraiból került ki.

Mikor aztán Sz. Zsiga tizenhárom próbás jobbolda-
lista megugrott, hallgatott a Jankó mint a sündisznó, gon-
dolván magában:

„No most már aztán quittek vagyunk.”

Belgiumban a közelebbi zavargások alkalmával ezt
kiabálták: „le a tolvajokkal”, „le a miniszterekkel.”

Ki hitte volna, hogy ez a két osztály egy kate-
goriába tartozzék?!

Handwritten signature or scribble at the bottom of the page.

Az Ellenőr „Scorpió“-jához!

No! szerelmetes atyámfia!
Mondhatom kevéset használsz
Örökös gánésoskodásiddal,
Szelet vetvén, vihart kaszálsz!
Minő természet lakik benned?
Hogy soha meg nem egyezel
Csókolni való kormányunkkal?!
Pedig ládd, — zabot hegyezel!

Ha nem intettelek vón, hagyjáján
De mikor már intettelek,
Hagyd el azt az izgágaságot
Nem szép az, ne koczódj velek,
Mért bosszantod pénzügyi czikkkel
A kormányt és az olvasót?!
Jó tanácsom sohse fog rajtad:
Mintha falra hánynék borsót!

Tapasztalásból is tudhatnád
Hogyha bármennyit össze irsz..
A megcsöknyösödött lovon
Indítani cseppet se bírsz!
Miért hát folyton a maró czikk,
A csör-pör, a luza vona?!
Már látom, az a Csernátoni
Tökéletesen befona!

Ime: most is mily zenebonát
Csaptál abb' az Ellenőrben:
Lát-zik, sehogy se tudsz megférti
Abban a scorpió bőrben!
Uramfia! pártolni mered
Ghyezy s Szontagh véleményét!
Ugyan melyik kormány lenne, ki
Benned helyezné reményét!?

Hát nem tudod, hogy a bizottság
A miniszter parancsára..
A mit készít, szent, sérthetetlen,
Bárkinek legyen benn' kára?!
Ha hetet-havat össze nyelvelsz,
Azzal hasznot biz nem aratsz,
A mamelukk sereg rá ordít...
És te szépen hoppon maradsz!

A deficit ötvenkét milljó,
Mi elő van irányozva,
S cz pontról-pontra szépen be van
A költségvetésbe osztva!

De csak azért enyi — mondod — mert
Huszonöt milliót tesz az
Állami javak eladása —
Különbén hetvenkét lesz az!

Sőt még kölcsön vett pénz is vagyon
A jövő költségvetésbe...
Ez is kitesz néhány milliót
S kerül sokba, nem kevésbe!
Magyarországot oda vitte
Négy év alatt az osztrák kegy:
**Hogy majd hetven millió forint
Mi törlesztés s kamatra megy!!!**

Az ország évi bevétele
Százötven millió forint,
S ennek **feleért** a bankárság
Bezabl Krabat! mindegyre int!
Hova vezet az ily eljárás
Ha évről évre folytatjuk?
Mivel tömetik be idővel
A bud geten támadt sok lyuk?!

Hogy lehet már valaki olyan
Hogy ezt, ekként kiszámítván
Pénzügyi helyzetünkre kurtán
Kimondja, hogy biz az hitvány!
Mi gondod neked ilyenekre,
Te mérges csipős Scorpió!
Azt hiszed hogy talán nem tudja
A miniszter, neki mi jó?

Avagy nem tehetnél te is ugy
Mint a Borszem Jankó, s mások,
Holmi Komócsi s Kákaiak,
Kiknek a koncz sohasem sok!
Dicséred te is fütől-fától
A kormány gazdálkodását
Ugy, hogy még a hetvenhetedik
Nagy apád se látta mását!

Jutna mindjárt neked is sóresz,
Hivatalba helyeznének —
Vácra se esuknának el többé
Sőt rettentőn becsülnének!
Vedd hát elvekül azt, mi minden
Kormánynak jelligéje volt:
Éljünk mint lehet, s aki hátul
Marad, tegye be az ajtót!!!

Nagy Bögös.

Bódor Sanyi kecskeméti halottkém siralmas bucsuja baloldali polgártársaitól.

Motto: Nincs szebb a nagy hasnál, ingyen barátságánál,
És a tartozások, elhallgatásánál.

Mélyen tisztelt kecskeméti burgerek! baloldali pugrisok!

Az én kedves egyetlen egy komám Czuczák István akasztói nyugalmazott temető esősz, legkedvesebb lapom a „Ludas Matyi“ 46-ik számában azon örvendetes, magasztos sőt egész életemre boldogítólag kiható közreműködésével lépett fel Bittó miniszter ő kegyelmessége előtt, hogy miután Dékán Pistát több rendbeli ügytelensége miatt egyáltalában nem látja az ügyési állomásra alkalmasnak, helyette csekély egyéniségemet kegyeskedett ajánlani. Én azt hiszem hogy az én Pista barátom képessége ellen ott felhozott argumentumok, meggyőzhetik Bittó urat, hogy Dékán Pista helyett, miután Kecskeméten még csak harangozóságra sines kilátásom, mielőbb engem fog ügyésznek kinevezni **A k a s z t ó r a**.

Való szent igaz ugyan, hogy én jelenleg semmiféle diplomát nem tudok felmutatni, de hát azt hiszem, hogy egyelőre elegendő lesz az én halottkémkedésemről való bizonyítványom, melyet Kecskemét városának képviselő többsége édes örömet ki fog részemre szolgáltatni, esak-hogy minéllelőbb távozzak a gunyás parasztok köréből, kik nekem még a kémkedésért járó 40 krt sem fizettek meg, mert valami ágravaló jobboldalista azt sugta fülökbe, hogy azt nekem nem tartoznak fizetni, holott a község nekem oly nyomoruságos fizetést határozott, hogy ha a fő gadóban csupán törmeléssel az az maradék ételekkel kellett volna is élnem, (mely bizony többször megtörtént, mikor az ebédre valómat elhasítottam) még akkor sem elégíthettem volna ki az istentől reám átokként bocsátott nagy hasamat.

De mielőtt eltávoznám **A k a s z t ó r a**, lehetetlen, hogy a legbensőbb jó indutattal elne bucsuzzam Kecskemét városától, s mind azoktól, kik velem valami jót tettek, ingyen barátságokban részeltettek, s némi fedezetlen tartozásaimat mind ez ideig nagylelkűleg elnézték, és a kik ellen a „Kecskeméti lapok“-ban piszkolódtam s rossz nyelvémet méltatlanul kiöltöttem.

Először is ti hozzátok szólok édes Tomaskó Tónikám és Jakabkám! mint a kik legméltóbbak vagytok arra, hogy bucsu szavaimat hozzátok intézzem. Jól emlékezhetek kedves jó barátim, ha bár én már nem is igen emlékezem, mert hát egy kissé gyenge az emlékező tehetőségem, hogy azon időben midőn, mikor majd elvesztem éhen, mindig ellátatok becsületesen. Nem maradok adó-sotok, mihelyt az ügyési fizetésemet megkapom, azonnal megfizetek, csak még egy kissé várjatok. Ha pedig az árnyék világból elébb kiszólltatnám, hogy jóságokat meghálálni alkalmam lehetne, akkor adja az ég Tónikám! hogy köszvényes lábaddal mielőbb rugdaló dzóbb lehessen. Neked pedig kedves Jakabkám adjon isten kopa sz fejedre mielőbb egy . . parókat.

Most pedig eddigi jó indulatom kifejezése után leg-

bensőbb lelki meggyőződésemmel s lelki nyugalmam megszerzése tekintetéből nagytiszteletű és hihető hogy rövid idő múlva főtiszteletű Fehér Péter tanár urhoz. Meghunyáskodva kérek bocsánatot, hogy nagy tisztelendőségedet a „Kecskeméti lapok“ 46-ik számában mi munkatársak úgy jeleztük, hogy nagytiszteletű ur is ez időszertint már a Ludas Matyi „utonálló és becsület rabló bandájába lépett.“ Ezt a titulust bizony isten magam is sokaltam a mikor ezt H. M. és Sz. munkatársak a lapban közzé tenni indítványozták, de mit tehettem én egymagam munkatársaim ostoba és nevetlen gyanúsításai ellen. Legmélyebb sajnálatomat kell tehát kifejeznem a felett, hogy a pimaszok unszolására bele egyeztem, hogy lapunkban még efféle goromba kitételek is előfordulnak, hogy mindazon kőcsoz és gulyásbojtárnak valók, kiket a Ludas Matyi megszappanozott, nagytiszteletű urnál „értelmesebb és minden tekintetben érdemesebbek lennének.“ Ezekre én egyszerűen annyit mondok, hogy a nem egyéb mint a Kecskeméti lapok pernahajder nagyfűlű munkatársainak legvégső ordítása. Hiszen ha több becsületehrablást mutat fel az összes ellenzéki irodalom, mint a mennyit a „Kecskeméti lapok“ megkisértettek és el is raboltak, akkor én nem **A k a s z t ó r a**, hanem **S z e g e d r e** lennék menettetendő. Különbem én azt ajánlom nagytiszteletű urnak, hogy miután én a piszkolódási elnökséget maholnap leteszem, vigasztalódjék meg abban: hogy a hátra maradt compániában még piszkosabb nyelvűek lehetnek mint én voltam. Csókolván különben ezután is nagytiszteletű ur aranyos kezeit.

Végre pedig te nemeskeblű Gruden! (ki minden Ludas Matyit össze vásárolsz, midőn mi felőlünk valami díeséretes van abban a derek Matyiban, reményilem, hogy az én bucsuzómat közlő számból is hozatsz vagy 100 példányt, esakhogy azt minél többen olvassák Kecskeméten.)

Bocsáss meg nekem azon illetlen magamviseleteért, hogy méltatlanul leendett kitoloncozottságodba — mely különben hála az égnek nem sikerült — én is bele egyeztem. Megbántam én ezt örökre, mert ez által előttem **h i t e l e m e t** elvesztettem.

Mindazonáltal biztat azon örvendetes tudat, hogy irántami kegyes jó indulatodat mielőbb megfogom nyerni, különösen legkésőbbem akkor, hogy ha majd a netalán nálam lévő saldirozatlan kontóidat a Lesi Szűcs Imréével együtt **m a g y a r r a** fordítom; a kecskeméti városi dalárda pártfogóitól beszédett pénzt pedig **A k a s z t ó r a** vagy **S z e g e d r e** utitársul magammal viendem.

Most pedig isten veled kedves Czuczákom! mielőbb várja becses soraidat **Bódor Sándor, halottkém.**

U. i. Még egy szó nagytiszteletű tanár urhoz. Elédjék meg n. t. ur részemről azzal, midőn én ostoba és nevetlen kapezabetyárnak nyilvánítom mindazokat, — kik a „Kecskeméti lapok“-ban azt mérték közzé tenni, hogy nagytiszteletű ur is a Ludas Matyi „utonálló és becsületehrabló bandájába lépett“ — azon esetre, ha ezt be nem bizonyítják.

U t s u p r a.

Miniszteri

az elmúlt

(A Hungariában)

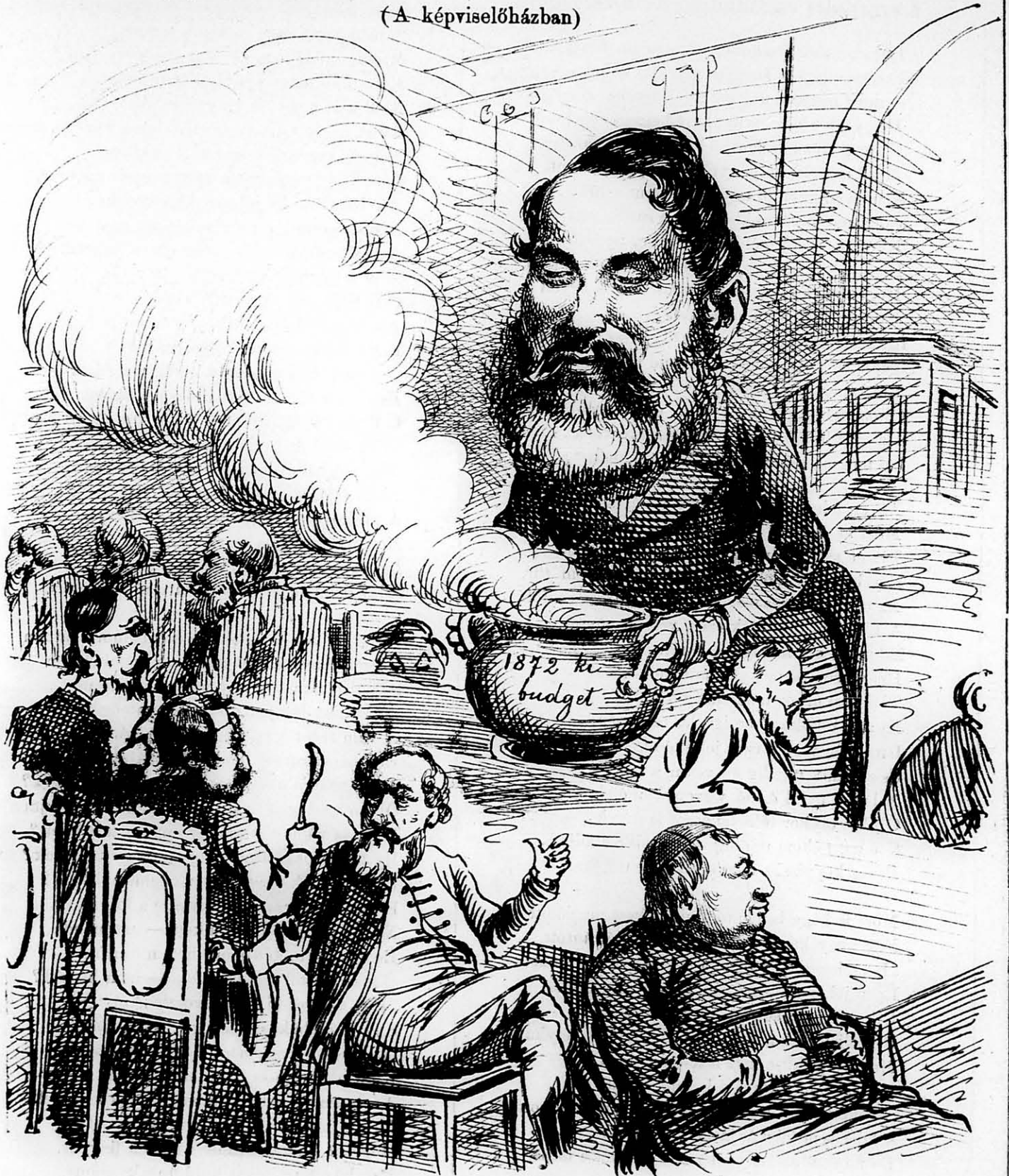

Az ülés egyhangulag rászavaz hogy,
„de már ebből csak eszünk“

t á l a l á s o k.

h é t e n

(A képviselőházban)

Pista bácsi: Kálmus! szólj már te is, én már beszéltem a Menyus traktáján.

Kadentziás levél a politikus eszismadiától a szatmári eszismadia czéhmesteréhez.

Itt minálunk Pesten egy füres a hir forog.
Erősen állítják, hogy megtörtént dolog,
A mint meghallotta ezt a feleségem . .
Még csak aludni sem akart hagyni engem.
Felforgatott mindent, fel az egész házat, —
Majd megölte szegényt a szörnyű gyalázat.
Képe a szégyentől úgy égett mint a tűz . . .
Hogy mesterségünkéből még a sors is gunyt üt,
Kifakadt, hogy neki nem kell ez az élet . .
Ha így lenéznek egy eszismadia czéhet,
Hogy annak követjét hallatlan nagy szégyen
Külön ultették az udvari ebéden,
Igy szolt hozzám — „apjuk“! ez eset nem tréfa,
Igaz-e ez vagy nem? puhatold ki még ma,
Hát ha az egész csak piaczi koholmány,
Öltözz fel szaporán, — itt a gombos dolmány,
Ha igaz lesz, s arról bizonyossá tesznek . .
Írd meg a szatmári eszismadia czéheknek.“

Az én feleségem nem nagyon házsártos,
Most az egyszer még se lett volna tanácsot
Ellene szegülnöm, mert az asszonyi fül
Egy bizonyos pontnál ellenmondást nem tűr,
Az ellentmondás már sok oly férjt meg rontott
A kik nem tisztelték ezen veszett pontot,
Én tehát a dolmányt magamra rántottam,
Hogy ezen eseményt kipuhatholhassam . .
Tallérosi urhoz mentem egyenesen —
Ki az „Üstökös“ be levelez rendesen.
Ismervén régóta ezen jeles tótot,
Csizmájára mindig én vetem a foltot.
Zebulon urral én jó viszonyban élek.
Olykor olykor tőle tanácsot is kérek. —
S ő azt nekem mindig tiszta szívből adja,
Pedig képviselő, még sincs vele nagyra.

Most is hogy bementem, mihelyest meglátott,
Egy nagy karos széket maga mellé rántott,
„Isten hozta“ — mondá — majszter uramat . .
Épen jókor jött, mert meg untam magamat,
Üljön le gyujtsa rá, itt van a jó laska,
Beszéljen csak mondja van-e most friss pletyka?
Meg gyógyult-e már a felesége lába?
Szokott-e még járni a katona bálba“?
„Szokott biz az mondám, még tegnap is vágyott,
A lába sem fáj már járhatja a dájcsot.
De mostan szegénynek nem viszket a talpa,
Jó kedvét egy rossz hir nagyon megzavarta.
Igaz-e az vagy nem? — épen azért jöttem
A nagyságos urhoz, hogy azt meg kérdezzem.
Mert azért hogy együtt nem beszélünk régen,

Tudom jelen volt az udvari ebéden.
Ezen engemet is lehangoló eset,
Mint mondják — épen ott az udvarnál esett. . .
A mi követünkön, a kinek a neve
Mindig elfelejtem, G y e n e - e vagy fene?
Egyedül ő maga képvisel bennünket,
Neki kell védeni a mi érdekünket,
Azért mivel rajta nagy csiriz szag vagyton,
Némely eszismadia szereti őt nagyon,
Igaz, hogy más ember nem nagyon tisztelte,
A mióta Frankó jól meg keresztelte.
Nem is szereti ám ezt a kereszt apját —
Azt is beszélnek hogy „meg ette a kapezát.“
Mint a eszismadiák érdemes követje,
Ő is hiva volt az udvari ebédre.
Azt beszélnek róla: kik szintén ott ettek,
Hogy neki egészen külön terítették.
Azt mondta a császár a midőn meglátta —
Hogy oda hivatta rettentően megbánta.
Ő ilyen rút embert még soha sem látott. —
Hogy enni ne tudjon épen e hiányzott.
Még hagyta azonnal az udvarmesternek
Hogy Gyene uramnak külön terítsenek.
A mi követünk így egyedül ebédelt,
Megégették vele a maradék ételt.
Igaz-e ez vagy nem? alázattal kérem,
Édes Zebulon ur mondja meg ezt nekem.

„Igaz biz az — mondá — szemeimmel láttam
Szegény kollégámat még meg is sajnáltam,
Szólni is akartam egy pár szót mellette . .
Hogy hisz ötöt is az isten teremtette.“
A való szent igaz, hogy nem a képére . .
Egy monstrumot akart produkálni velle.
Mert potáján a bőr, — nem tudom ki varta?
Olyan vastag — hogy mi elbámultunk rajta.
Hogy is választhattak ily embert követnek?
Ily bolondot Szatmárt ugyan hogy tehetnek?
Hát önöknek törvényt ez az ember készít?
Hisz a photograph se vette le a kápit.
Nem levenni való ez a kép — azt mondá,
Én ezzel a többi nem tehetem esuffá,
Hát ha háttal állnék kifele — nem képpel?
„Ugy az eredeti színét vesztené el.“
S így a többi közzé sehogy se vehetem
Mert úgy elveszteném végkép a hitelem.
Kit a photograph is így utasított el
Az az ember nekünk követtársnak nem kell.
Meg is tette a ház a szükséges lépést —
Hogy ne huzza tovább ingyen a fizetést,
Egy követtársunkat küldtünk ki ellene,
Sok agg legénynek nincs ily ajánló neve.*)
Majd az megvizsgálja a dolgot Szatmáron . .

*) A vizsgálatra Lator volt ki küldve.

Jobb ha haza viszik mielőbb számaron
Mert a jó paripa megijedne tőle,
Meglátják ha itt lesz nem jó lesz belőle.“
E szörnyű dolgokat míg végig hallgattam
Még a karos szék is inogott alattam,
A fejem is szédült, nem lett volna esoda
Ha bubon kapott volna ott a lapos guta,
Isten engem bárki — inkább arczul vágjon,
Mint hogy ilyen essék a csizmadiakon,
Az isten nevére kérem kelmeteket:
Ne küldjenek többé ilyen csuf követet. **)

**) A mint a fama hirdeti, Gyene ismét felakar lépni a jövő követválasztásnál, minthogy pedig a választásoknál a csizmadiacézé döntő szerepet visz, ajánlom ezt a kadenciás leveletem collégáimnak becses figyelmükbe.

A politikus csizmadia.

Kivonat.

a pesti első kath. kaszinó jegyző könyvéből. 1871, november 30-án gyűlés tartatván, gróf Kiczráki Janó elnöklete alatt, jelen voltak: az összes választmányi tagság, és Dr. Pauper czedula hordó.

Mely alkalommal:

1. Elnök úr ő exja szomorú ábrázattal, — tompa hangon, bánatos szívvvel adja tudtára szent társulatunknak, hogy az örök városból Rómából vett legujabb jézusitisztikus tudósítások szerint, — üldözött, szent és esalhatatlan atyánk, nem tűrhetvén tovább azt a kiskörméig kiátkozott s a gyehenna tűzére portálandó Viktor Emmánuel király garázdálkodásait, s mélyen megszorodott szívvvel tapasztalván azt is, hogy az a „szakadár,“ „hitvány,“ „pimasz-cses-elék“ „buta jogtaposó,“ olasz nép a „marha,“ „a Magyar állam szerkesztője „éljenti“ kiált, ezzel fejezvé ki abbéli örömét, hogy elnök ő exja az ő lapjának kenetdús stylusában beszélt szóról-szóra) mely a Rómába bevonuló király előtt, mint egy „keréngelő birka,“ „ordított“ „böngött,“ rőfögött,“ — a városnak ismételt teljes kivilagitása által adta tudtára szent és esalhatatlan atyánktól „higvelejtű, szabadkőműves, „jakhecz“ „protestans (a Magyar Állam szerkesztője ismét „éljenti“ kiabál, s hangos szóval kijelenti miszerént el van ragadtatva a boldogságtól, hogy elnök ő exját ezek ollela „tetűzsrbanfuldokló“ szentségtaposó neofiták“ ellen az ő tulajdon nyelvén hallja beszélni) módra való elpartolását: el van határozva megszorodott s megkeseredett szívében, hogy Rómát elhagyja, s valahol a világ félreeső zugában szándékszik sokat hányatott esalhatatlan életét bevégezni. (Általános sirás, rivás és fogsikorgatás, — zajos szörnyűködés. — Páter Tritytrotty Török Janos kebelére ájul, Horváth Bódi akkorát bollint, hogy fejével ütíkos-módra Lonkai Antallal karambuléroz, — szóval meg van bódulva az egész szent testület, annyira, hogy Icsi Antal ő királyi tanácsos volta páter Ökörfalusi reverendájának zsebebe teszi zsebkendő-

jét, melylyel náthas orrát puczoválta. — Kissé csillapulván a kedélyek elnök zokogva folytatja) E végből indítványba teszem, hogy szent és esalhatatlan atyánknak a boldogságos szűz-anyának ezen országát lakóhelyül felajánljuk.

Ez indítvány általános helyesléssel találkozván, elfogadtatik, s egyszersmind Dr. Pauper czedula hordó, megbizatik, hogy minden befolyását e szent czél valósisására fordítván, sokat hányatott szent ayáuknak lakóhelyről gondoskodjék.

2. Dr. Pauper czedula hordó bemutatja a Pesti Napló 270. reggeli kiadás — számát, — s ujlag fel- említvén azon kiszámított istentelen pontosságot, melylyel ez eretnek — noha külömben hű mameluk pártilap őt szüntelen zaklatja — olvassa általános elrökönnyödés közt nevezett szám tárczáját, melyben bizonyos Frankenburg Adolf a keresztény katolikus lelkek mulattatására kigondolt és kifundált nagypénteki szent „passió játékokat,“ az eretneknél is eretnekebb kifejezésekkel csúfolván, azt az elátkozott színházakban adatni szokott komédiához hasonlítván, szüntén komédiának nevezi, szóval az egész keresztény világ előtt pel- lengérré állítja azon szent czeremóniát, melyet a mi urunk Jézus Krisztus szenvedéseinek felettébb kesergő keresztény katolikus lelkek felvidámitására szerzett — a hívek testi-lelki minden szükségait kielégíteni akaró szent klérus.

Határozatott:

Miután ez istentelen esalekedet megbüntetése nagyobb megfontolást igényel, Szilágyi Virgil és Viola Károly kiküldetnek, hogy mind a Pesti Napló mind nevezett ocsmány tárczacikk szerzője Frankenburg Adolf megbüntetésének módját kifunálván, azt írásban adják be.

Jelen jkönyv hitelesítettvén, kedvelt Ludas Matyinkban közzé tétetik.

Kiadta
páter Makutyi
jegyző

Szabadkai életképek.

XLIV. kép

Szerecsent mosni (!)

Miután az ujvidéki képviselő legutóbbi interpellációjában bebizonyítja, hogy Lénárd ő méltósága legkevesbé sem méltó azon állásra, melyet elfoglal, s hogy a divó 3 nyelv közül egyet sem tud tökéletesen: ennek megezáfolásául a pisze közgyűlés három titkár helyett csupán egyet rendelt ő Lénárdsága mellé . . . így hozván magával a szerénység(?) és a „Tretyákok“ sympathiaja. *)

Borsika
referense.

*) Maholnap oda juthat a derék Szabadka! hogy csupa szerénységből (?) Lénárd uramnak még a fizetését is megkettőztetik a hírneves „Tretyákok.“ Szerk

A diplomaták álmai.

Mártius tizennégy — nyolczszáz negyvennyolczban,
Lefeküdt szorongó kebelrel jó apánk
Kossúth Lajos! — és azt álmodta: megváltlak.
Reggel a mint ébredt — mint rég Mojses mellett
Sorakoztak mellé — gyilkoló angyalok, *)
S azt mondá: — „Hogy ha bár a pokol kapui
Nyílnának, megtörnék az erős magyarok“ . . .
Ám de támadt Júdás — ki bár ha győzhetett —
Pénzért elárulta a szülő szép hazát,
Csak aztán lett volna becsület benne, — mint
Júdásban volt, ki felakasztotta magát,
Haynau lefeküdt, mint vérszopó tigris,
Nála lévén erő s hatalom kiáltott:
„Hingauf — Kruzifige Lázár! Damjanich!!!
Kiss! — no a kiket még maga előtt látott.“
És mikor már megünt babérján pihenni,
Kiment Angliába, hogy friss sert ihassék,
És mire ébredt föl? A brutális angol
Serfőző legények bajúszát kitepték . . .
Bach — a bárót értem, — ki zsarnokság s önkény
Bölcsőben ringatta magát kilencz évig,
Megis ért alatta almája hazánknak,
Tovább nem érhetett, mint a le esésig.
És hogy kilencz évi hosszú álmom után
Ki cseppent végtére átkos bölcsőjéből,
Mint penitentiát tartó — szegény bűnös;
Meztláb tért vissza — pápa küszöbétől.
Utánna jött egy nagy teleképű ember,
Ha jól emlékezném, úgy hitták hogy — Schmerling,
Erre meg egy boglyos, vén csizmadiáné,
Azt mondá „mit használ ha nincs elég sterling,
De nem is hazudott, igazat jövendőlt,
„Soha ne szakadjon el a dratva szála —
Mert Schmerling uramnak, bár volt néki elég,
Alig hat év alatt — nem adtak szakálra.
Mattot mondott biz ő, — vagy akarta vagy nem,
S minthogy a szakálnak hitele letellett:
Nem volt rosz gondolat, arra többet adnak .
Utánna bizonyos — Bajsz foglala helyet.
És Beust úr legszebbet álmodott, álmodta:
Megmarad Velenceze. — Győzünk Sadovánál,
Megtartjuk a pápa birtokát, — s ez több lesz
A Bach-féle híres penitentiánál.
Szervusz apjok, — nem csak elvesztéd hiteled.
De — a földi Isten, — a szentséges pápa,
Nem vesz bé, „sőt vigyázz, bár hogy ki ne rúgjon“
A Bach-féle híres penitentiába.

*) Igaza van kendnek Joskó, mert az akkori fiatalságot, valóban szabad szárnyain járó angyalokhoz lehetett, — míg a mostanit, — purgatóriumba készülő lelkekhez lehet hasonlítani.

M a t y i.

Legutolsó álma, ő méltóságának
Az volt: — hogy majd reggel, Hohenwarth székébe
Teszti a föl lábát, — a másikat pedig —
Mefogja tartani — mostani helyébe.
Az az, hogy Beust uram, ily formán akarta,
Csak hogy, — az az álmom nem mindig teljesül —
Mert Hohenwarth épen hasonlót álmodott,
És im reggel !! mind a kettő földön esüestül.
Gróf Andrassy hosszant nyujtözva biborán,
Folyvást álmodja: — Várj esch, horvát, tót nemzet,
Megvirgácsollak én, — ha apád meg nem vert,
Húsz éves korodig . . . azóta hogy nemzett.
Hosszú avagy rövid lesz-e ez az álmom?
Gróf Andrassy úrnál majdan az ébredés,
Da pána nem tudjuk — „mint hajdan Turánál
Egy rongyos pitvarba — nem lesz-e tévedés?!

Joskó Zazravec,
szénégető.

Zsiga postás.

Gegus bácsinak:
Lapunk 40-ik szá-
mában „Ájász“-nak
a „Kecskeméti la-
pok“ 38-ik száma
tárczájában közölt „Gyermek-
játék“ czimű versezetre adott
kadenciája nem annyira sértő,
mint inkább g y e r m e k e s. A
tromfot egyébirant legpraktiku-
sabb tromfál elütni, és ez meg-
győződésünk szerint nagyon is
telik a „Honfi-bu“ szerzőjétől.
A legkészségesebben fogjuk azt
közölni a jövő számban.

Nyilttér.*)

Interpelláció

Gróf Forgách József fő-

és

Frideczky Lajos alispánhoz.

Én, az alügyészségről leléptettetem, mert egy akó
bort vettem el, mit munkámmal kiérdemeltem.

Szillassy Miklós sok hadköteles fiu apjától százaso-
kat, árva-törvényszéki végzést hamisított; a három Veres
fivért hamisított váltókkal 60,000 forintig lopta meg, főszol-
gabíró most is.

Nekem balpártinak ugrani kellett, a köpeny forgató
türetek főszolgabíróul.

S z é p !!!

B.-Gyarmat, nov. 26.

Dinó Ádám s. l.

*) Az e rovat alatti közleményekért a beküldés felel is.

Szerk.